

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 10.08. 2006 r.

DSP - II - 051 - 258/06
BM-1-0700-446/06

KANCELARIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE
Dział Ogólny

wpłynęło dn. 10.08.2006

nr. 647 podpis. [signature]

SEKRETARIAAT
Biura Prac Senackich

Wpłynęło dn. 11.08.2006

nr. 567 podpis. [signature]

Pan

Ryszard Legutko

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

[signature]

W związku z nadesłanym przez Pana Marszałka tekstem oświadczenia Pana Senatora Michała Okły, złożonego podczas 15 posiedzenia Senatu w dniu 20 lipca 2006 roku, dotyczącego prośby o udzielenie informacji, jaki tryb postępowania prawnego winny przyjąć samodzielnie publicznie zakłady zdrowotne, które uzyskały przed 30 czerwca 2006 roku orzeczenie niekorzystne – niezgodne z uchwałą Sądu Najwyższego - a te orzeczenia uprawomocniły się, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Polski system środków zaskarżenia w postępowaniu cywilnym (procesie) obejmuje: środki zaskarżenia zwyczajne, czyli środki odwoławcze przysługujące od nieprawomocnych orzeczeń (apelacja i zażalenie), oraz środki zaskarżenia nadzwyczajne (skarga o wznowienie postępowania, skarga kasacyjna, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia), które przysługują od orzeczeń prawomocnych. Środki te stanowią dopełniający się system kontroli legalności orzeczeń.

W sprawach poruszonych w złożonym oświadczeniu w przypadku nieakceptowania treści wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku

niewątpliwie strony będą mogły skorzystać z instytucji skargi kasacyjnej uregulowanej w art. 398¹ - 398²¹ kpc. Oprócz strony również Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, przy czym wniesienie skargi kasacyjnej przez stronę wyłącza - w zaskarżonym zakresie - wniesienie skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich.

Skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Prokurator Generalny może oprzeć skargę kasacyjną na podstawach wyżej określonych, jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, a Rzecznik Praw Obywatelskich - jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (w sprawach gospodarczych - niższa niż siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych).

Skarga kasacyjna zgodnie z art. 398⁴§ 1 kpc powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz 4) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego i Rzecznika Praw Obywatelskich wynosi sześć miesięcy od dnia uprawomocnienia

się orzeczenia, a jeżeli strona zażądała doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem - od chwili doręczenia orzeczenia stronie (art. 398⁵ § 1 i 2 kpc).

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. O przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzeka na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. art. 398⁹ § kpc.

Pozostałe nadzwyczajne środki zaskarżenia: wznowienie postępowania i skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w zasadzie w omawianym przypadku nie będą miały zastosowania. Wobec jednak tego, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jest instytucją nową wprowadzoną do polskiego systemu prawnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, przedstawiam podstawowe informacje dotyczące tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie tylko wtedy, gdy nie jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (tj np. wznowienia postępowania, skargi kasacyjnej).

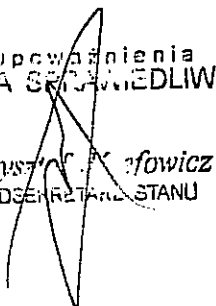
Skarga ta zgodnie z art. 424¹ § 1 kpc przysługuje, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych. Skarga ta nie przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, od których wniesiono

skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego. Skarga kasacyjna oraz skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – są środkami komplementarnymi w stosunku do siebie. Skargę może wnieść także Prokurator Generalny, jeżeli niezgodność orzeczenia z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, albo Rzecznik Praw Obywatelskich, jeżeli niezgodność orzeczenia z prawem wynika z naruszenia konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Skarga powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Sąd Najwyższy oddala skargę w razie braku podstawy do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem. Uwzględniając skargę Sąd Najwyższy stwierdza, że orzeczenie jest w zaskarżonym zakresie niezgodne z prawem.

Ostatni z nadzwyczajnych środków zaskarżenia wznowienie postępowania uregulowane w art. 399-416 kodeksu postępowania cywilnego jednakże ze względu na oznaczony ustawowo zakres podstaw wznowienia nie będzie miał, jak wyżej wskazano, zastosowania w sprawach opisanych w oświadczeniu Pana Senatora.

Mam nadzieję, że w sposób wyczerpujący wyjaśniono ewentualne możliwości zaskarżenia służące od prawomocnych orzeczeń, w tym o jakich mowa w oświadczeniu Pana Senatora.

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Krzysztof Krawiec
PODSEKRETARZ STANU